

δὲ τὸ ἤθελεν ἐπίσης. Ἐζὼν ὁμοῦ καὶ θ' ἀπέθνησκον ὁμοῦ.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ἴβ καὶ ἡ Ροζίνα ἡσυχολοῦντο εἰς τὰ ἀγροτικὰ αὐτῶν ἔργα ἡ Ἀγνή ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἀξιωματικοῦ. Παρήγαγον ἐπ' αὐτῆς ἀποτελεσματικὰ δηλητηρίου παραλύοντος καὶ ναρκωῦντος.

Ὁ λοχαγὸς διὰ τρυφερῶν φράσεων τῇ παρίστα τὸν διακατῇ πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, καὶ τὴν καταστροφὴν, ἣν ἡ καλλονὴ τῆς ἐπροξέτεινε εἰς τὴν καρδίαν του.

Καρδιά δραγόνου!

Ἡ ἀθώα κορασίς, φύσει εὐπιστος, οὐδὲλως ἀμφέβαλλεν εἰς τὸν ἔρωτά του, πιστεύουσα εἰς τοὺς ὅρκους τῆς πίστεως, οὓς ὤμνουν αὐτῇ.

Ἐκεῖνος ἐφλέγετο ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος τῆς Ἀγνῆς.

Οὐδέποτε, εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτοῦ κατακτῆσεις, εἶχε συναντήσει παρομοίαν θελκτικὴν καλλονήν, οὐδέποτε εἶχεν ἴδει γυναῖκα μᾶλλον ἐκείνης εὐσωμον καὶ πλήρη χάριτος.

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγνή ἠγάπα.

Ἦν τὸ ὄνειρόν της ἦν τὸ ὄν, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε καὶ ὅπερ ἔζη ἐν τῇ φαντασίᾳ της κεκοσμημένον ὑφ' ὅλων τῶν χαρίτων καὶ τῶν προτερημάτων.

Ὁ ἐπιχειρηματίας ἀξιωματικὸς διερχόμενος ὑπὸ τὸ παράθυρόν της, τῇ ἔρριπτε τὸ γραμματίον, εἰς δ' ἐκείνη ἀνεγίνωσκε τὴν λέξιν ἔρωτος, τὴν λέξιν ἐκείνην, ἣν καθ' ἐκαστὴν νύκτα τῇ ἐψιθύριζεν ἐν τῇ σκότει μυστηριώδεις τι ὄν, καὶ τὸ ὄν τοῦτο, ἐπραγματοποιεῖ τὸ ὄνειρόν ὁ ἱππότης ἀξιωματικὸς.

Ἦν ἡ παραμονὴ τοῦ προσκυνηματος εἰς Ἐλβέν.

Ἦτο Σάββατον.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραϊος, ὀλίγον συννεφώδης. Τρεῖς ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ μαγειρείου τῆς ἐπαύλεως. Ὁ αἰλουργὸς τοῦ οἴκου μόνος ἐφύλασσε τὴν κατοικίαν, ρέγγων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς κυρίας Κερανδάλ.

Ἡ ἔπαυλις ἦτο κενή.

Ἡ Μαριάννα καὶ ὁ Σακορράφας περιεπάτουν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ ἱερέως. Ὁ Κλαύδιος εἶχεν ἀναχωρήσει δι' Ἐλβέν μετὰ τοῦ Καίσαρος, τοῦ ἱπποῦ, ὅστις οὐδέποτε εἶχε τοσάκις διατρέξει τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ὅσον κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ.

Οἱ ἄλλοι εἰργάζοντο εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἡ Ἀγνή ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐπειρᾶτο ν' ἀναγνώσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἀνέμενε.

Καθ' ἐκαστὴν στιγμὴν ἐγειρομένη παρετήρει τὰς ἀτραπούς τὰς ἀγούσας ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς.

Ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνίαν της ἔλαβε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, ἣν ὁ δ' Ἐστρέλ τῇ εἶχε δώσει τὴν προτεραιάν καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν δι' εἰκοστὴν φορὰν.

Ἀγνή, θὰ φύγω μετὰ τινὰς ἡμέρας· ἡ ἀδελὰ μου λήγει. Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ νὰ σοὶ εἰπω ἀκόμη, ἀλλὰ κρατῶν σε

ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἥτις διὰ σὲ μόνον πάλλει, πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ σοὶ ὀρκισθῶ ὅτι μόνον σὲ θ' ἀγαπῶ.

Τὴν νύκτα ὅλην ἀνελογίζετο τὴν συνέντευξιν ταύτην μὴ γνωρίζουσα τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐνῶ διετέλει βεβουλισμένη εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς, ἀναποφάσιτος, ποθοῦσα, ἀλλὰ καὶ φοβουμένη τὴν συνέντευξιν, κρότος χάλικος πληξάντος τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου τῆς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν διανοησῶν της.

Ἐγερθεῖσα ἔσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἦν ὁ δ' Ἐστρέλ φέρων πολιτικὴν ἐνδυμασίαν κομψοτάτην.

— Σεῖς; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί. Ἀφῆκα τὸν ἵππον μου ἐκεῖ κάτω δεμένον εἰς ἓν δένδρον. Ἐφοβήθη μὴ μὰς ἴδωσι καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἐκθέσω.

Καὶ πέμπων αὐτῇ φίλημα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων προσέθηκε:

— Καὶ ἡ ἀπάντησις;

— Θέλεις νὰ με καταστρέψῃς, ἐψυθίσεν ἐκείνη.

— Μήπως ὁ ἔρωτος εἶναι καταστροφὴ; ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς ζωηρῶς. Σὲ ἀκούω! Θέλω νὰ σὲ ἴδω μίαν ὥραν ἐλευθέρως. διὰ νὰ σοὶ εἰπῶ, τι ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου. Μὲ καθιστᾷς παράφρον. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς· τὸ αἰσθάνομαι. Διὰ τὴν νὰ ὑποφέρωμεν, ἀφοῦ δυνάμεθα νὰ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς;

Καὶ αἰφνης μεταβάλλων τόνον:

— Εἰξεύρεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς ἀληθὲς φρούριον; Χρειαζονται τηλεβόλα διὰ νὰ σὲ ἐκπορθήσῃ τις. Ἀνοιξὸν μοι τὰς θύρας.

— Ὅχι τώρα. Ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπανάλθῃ.

Ὁ λοχαγὸς ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονήσεως.

— Ἀλλὰ πότε;

— Μὲ ἀγαπᾷτε λοιπόν;

— Μέχρι θανάτου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀγνή ὠχρίῶσα, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρῶς, ἔλθετε ἀπόψε, τὴν δεκάτην, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐκεῖ κάτω. Ὑπάρχει μικρὰ ξυλίνη γέφυρα ἐπὶ τῆς τάφρου καὶ εἰς τὴν γωνίαν μικρὸς πύργος· θὰ σὰς ἀνοίξω.

Τὸ κλεῖθρον τοῦ πυλῶνος ἐκρότησεν. Ἡ Ἀγνή ἤκουσε τοῦτο.

— Φύγετε, ἀνέκραξε ζωηρῶς. Εἶναι αὐτοί, εἰσέρχονται.

— Ἀπόψε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἐξηφανίσθη εἰς τινὰ ἀτραπὸν στέλλων τῇ Ἀγνῇ τελευταῖον φίλημα.

Κλονιζομένη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡ νεανὶς ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός της κρατῶσα τὸ μέτωπον διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς της.

ΚΗ'

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ λαθροθῆρα.

Εἰς Πενόε πάντες ἔχαιρον· θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἐπῆλθεν εὐτυχὲς θέρος μετὰ τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος.

Ὁ Κορεντῖνος, ὡς ἡ Ροζίνα καὶ ἡ Μαριάννα, ἦν μᾶλλον εὐχαρὶς ἢ μορφή του, ἡ ἄλλοτε σκυθρωπὴ καὶ σοβαρά, ἐμειδία ἤδη. Ἀλλ' αἱ ἀσχολίαι τοῦ μετεβλήθησαν συγχρόνως τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ. Τὸ τυφέκιόν του ἔμενεν ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ κρίκου, τὸ δὲ πολὺτιμον τοῦτο ὄπλον, δι' ὃ ὁ κύριός του ἐκαυχᾶτο, θὰ κατεστρέφετο ἐκ τῆς σκωρίας καὶ τοῦ κονιορτοῦ, ἂν μὴ ὁ Ἰάκωβος ἐλάμβανε τὴν δέουσαν δι' αὐτὸ φροντίδα. Ὁ Κορεντῖνος ἐπλανᾶτο ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση ὡς μαθητὴς κατὰ τὰς διακοπὰς.

Περιεπάτει μόνος εἰς τὸ δάσος κόπτων κλάδον, ἵνα στηρίζεται καὶ προμηθεύεται οὕτω ἀνευ ἐξόδων ἐλαφρὰν καὶ ἀβλαβὴ βακτηρίαν.

Προετίμα ἰδίως τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα μέρη, ἵνα ἐκεῖ ἀφίεται ἐλευθεριώτερον εἰς τὰ ὄνειρα αὐτοῦ, πολλάκις δὲ ἐπὶ τῶν βράχων καθήμενος ἀπήγγελλεν εἰς τὰ δένδρα αὐτοσχεδίου στίχους ὡς ποιητὴς.

Ἐμενεν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀναμένων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μακρόθεν θὰ διέκρινε τὸ πτερόν τοῦ πύλου τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

Ἐνίοτε ἵστατο κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῆς, ὁσάκις δ' αὐτὴ εὐρίσκετο μετὰ πολυπληθοῦς συνοδίᾳς ἐχαιρέτα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἡ ἐχωρίζετο τῶν συντρόφων της καὶ πλησιάζουσα τὸν Κορεντῖνον τῷ ἀπνύθουε χαρίεντας λόγους καὶ λέξεις φιλικίας καὶ ἐνθαρρυντικῆς, αἵτινες καθίστων αὐτὸν εὐτυχῇ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας.

Τὴν ἐσπέραν, ἐπερχομένης τῆς νυκτός, ἀνεζήτηε ὑψηλὸν τι μέρος, ἀφ' οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὰ κατὰφωτα παράθυρα τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς, τοῦτο δὲ ἤρκει ἵνα φωτίσῃ τὴν ψυχὴν του διὰ τοῦ φωτός.

Ἐν τούτοις κατὰ στιγμὰς κατετρύχετο ὑπὸ ἀρρήτου ὀδύνης.

Ἡρώτα αὐτὸν μήπως ἐγίνετο παίγιον φρεναπάτης· τόσον ὁ ἔρωτος τῆς ἐξαδέλφης του τῇ ἐφαίνετο ἀπίθανος καὶ χιμερικός. Ἐσκέπτετο μήπως τὴν ἐκφρασὶν ἀπλῆς φιλικίας καὶ αἰσθημάτων οἴκτου μᾶλλον ἢ ἀγάπης ἐξελάμβανεν ὡς ἔρωτα.

Πῶς νεανὶς, λατρευτὴ ὡς ἡ Καικιλία, εὐγενής, ὥραία καὶ τοσαύτην ἔχουσα περυσίαν, ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ν' ἀγαπήσῃ ἓνα ἀγροῖκον ὡς αὐτόν!

Ἐν τούτοις ἠννόει καὶ ἐβλεπε κάλλιστα, ὅτι ἄλλο τι προέδιδον ἢ στάσις καὶ οἱ λόγοι τῆς ἐξαδέλφης τοῦ ἡ οἰκτίρμονα συμπάθειαν· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της διέβλεπε σαφῶς ἄλλο αἶσθημα ἢ ἀπλὴν φιλίαν.

Τὸ μειδιδὼν στόμα της προέδιδεν αὐτῇ τὴν φλόγα τῆς καρδίας της. Ἐφαίνετο θέλουσα ν' ἀνυψώσῃ αὐτὸν μέχρις αὐτῆς, ἵνα μὴ ἐκείνη κατέλθῃ μέχρις αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.